

Drugi petak

preuzeto iz knjižice „Veliko obećanje“, Šibenik 1984.

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Isus je ljubav!

„Bog je ljubav: *Deus caritas est*; a ljubiti znači – dati se. I Bog nam je dao sve što imamo... to je STVARANJE. Ljubiti znači – očitovati svoje misli: i Bog je govorio po ustima proroka i samoga svoga Božanskog Sina... to je OBJAVA. Ljubiti znači – učiniti se sličnim onomu koga ljubiš: i Bog se je učinio našim bratom... to je UTJELOVLJENJE. Ljubiti znači – trpjeti za ljubljenoga: i Bog se je žrtvovao za nas na Križu... to je OTKUPLJENJE.

Ljubiti znači – biti uvijek blizu onoga koga ljubiš... eto EUHARISTIJE. Ljubiti znači – sjediniti se s ljubljenim... eto SV. PRIČESTI. Ljubiti znači – dijeliti svoju sreću s ljubljenim... eto RAJA.“

Promisli, što je Isus Krist učinio za tebe i mene? Bili smo robovi sotone, a On nas je učinio sinovima Božjim; bili smo zaslužili pakao, a On nam je otvorio rajska vrata; bili smo okaljani zloćama, a On nas je oprao u svojoj Krvi.

Radi nas odrekao se sreće Raja, svoje slave, svoga dostojanstva i učinio se nježnim Djetetom. Za nas je trpio studen, glad, žeđ, siromaštvo, progonstvo, poniženje, klevetu, najgore osude. Bio je vezan, bičevan, popljuvan, ismijan, išćuškan, okrunjen trnjem, zamijenjen za Barabu, osuđen na smrt, propet među dvama razbojnika. Dao nam je svoju milost, svoj nauk, svoje božanske zasluge, svoju Krv, pa nam je s Križa, kad mu više ništa nije ostalo, ostavio i samu svoju Majku za našu Majku. Ali tu još nije završila njegova neizmjerana ljubav prema nama...

Srce mu nije dopuštalo da nas ostavi sirotama u ovoj zemlji progonstva, pa je učinio najveće od svojih čudesa i poklonio nam je svega sebe u klanjanja dostojnom Sakramentu Euharistije. Tako se je učinio našim prijateljem, našim liječnikom, našim odvjetnikom, našom hranom i žrtvom koja se uvijek prikazuje u svetoj žrtvi Mise. Ah! s kolikim li pravom Isus može svakomu od nas ponoviti one prorokove riječi: „Što sam mogao više učiniti za svoj vinograd, a nisam učinio?“

Ali na toliku ljubav velik broj ljudi, pa i kršćana, odgovara samo hladnoćom, nehajem, nezahvalnošću. I evo, On se onda ukazuje apostolu svoje ljubavi, pokazuje joj svoje kopljem probodeno božansko Srce i kaže: „Evo onog Srca koje je toliko ljubilo ljude da se je satrio i uništilo, kako bi im dokazalo da ih ljubi; a na to mu veći broj njih uzvraća samo nezahvalnošću!...“

Pokazujući svoje božansko Srce okrunjeno trnjem, probodeno kopljem, ovijeno plamenom, dok je u njega zasađen Križ, a krv kaplje iz njega, ukazao se Isus sv. Margareti, da joj ponovi ove riječi tako pune tuge da bi morale dirnuti svačije srce: „Moja kćerko, imaj milosrđa prema meni; ja sam žalostan jer me ne ljube!...“

Tvoji me grijesi zovu...

Jednog dana Majka Margarita (umrla u Vische Canavese 1915) razmišljajući o neizmjerljivoj ljubavi dobrog Boga prema njegovim stvorenjima, upravi Isusu ove riječi:

- Reci mi, Isuse, zašto tvoje Srce ima toliko ljubavi i zašto je tako izlivaš na svoje nedostojno stvorenje?

Isus joj odgovori:

- Moje je Srce živo Svetohranište Božanstva, ono ga je puno, a Božanstvo je Ljubav. Zar ti ne shvaćaš da ljubav, koja nikad ne miruje, poput obilne rijeke uvijek osjeća potrebu da se izlije i da pada kao slap?
- Da, Ljubav treba da se izlije; ali zašto baš na moju bijedu?
- Tvoja me bijeda privlači, jer sam ja Milosrđe; tvoja me slaboća osvaja, jer sam ja Svemogući; tvoji me grijesi zovu, jer sam ja onaj Čisti koji sam se posvetio za tebe... pusti da na tvoje srce izlijem preobilje svoje ljubavi.

Kad bismo, dakle, htjeli jednom samom riječju kazati što je nama Isus, morali bismo ponoviti onaj odgovor koji je nekog dana dobila od svetog Ante ona odabrana duša, sestra Marija Jozica, klanjateljica Presvetog Srca, kad ga je zapitala: „Tko je Isus?“ – **I s u s j e l j u b a v !**“

Molitva

O Isuse, ja vjerujem u tvoju neizmjernu Ljubav prema meni!

Sve što imam i što jesam, dugujem Tebi! Tvoja me ljubav izvela iz ništa; tvoja me ljubav, neprestanim čudom, uzdržava; tvoja me je ljubav oslobodila od ropstva sotone; tvoja se je ljubav žrtvovala za me na Kalvariji i neprestano se žrtvuje svaki dan na našim oltarima.

Tvoja je ljubav toliko puta isprala rane moje duše; nahranila me toliko puta u svetoj Euharistiji; čuva za me pripravljenu nagradu besmrtno slave u nebu.

O neizmijerna ljubavi, koja živiš u božanskom Srcu Isusovu, daj da te ljudi upoznaju, da bi te ljubili kako Ti želiš da te ljube. *(M. L. Margarita)*

Isus nagrađuje i želj da se izvrši pobožnost Prvih petaka

Krajem 1913. godine, u nekoj velikoj varoši u Pijemontu, bio je poslan kao župni upravitelj neki mladi svećenik, koji želeći dovesti duše k svetim Sakramentima, stane propovijedati i širiti pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovu, ističući osobito „Veliko Obećanje“. Gospodin blagoslovi njegov žar na taj način da je samo poslije tri mjeseca već bilo 500 ljudi, među njima i lijep broj onih koji su vršili pobožnost Prvih petaka u mjesecu.

Na Uskrs 1914. neki čovjek od tridesetak godina, otac obitelji, koji još nije bio započeo ovu pobožnost, kad ga je gorljivi svećenik u četiri oka pozvao da se i on pridruži drugim vjernicima, odgovori:

- Sada kad sam dobro razumio o čemu se radi, obećavam da ću poslije ovih ljetnih mjeseci, kad ima u polju puno posla, s prvim petkom mjeseca listopada i ja započeti svojih devet Pričesti. I to vam baš ozbiljno obećavam, jer zaista vrijedi vršiti ovu tako laku pobožnost da čovjek sebi osigura spasenje duše.

Potpuno zdrav i krepak radio je sve do večeri 8. kolovoza, a sutradan, u nedjelju, morao je u krevet. Izgledalo je da nije ništa. Ali uvečer, oko 9 sati, makar se činilo da nema ni sjene opasnosti, bolesnik zaželi da mu pozovu svećenika, jer je htio da se ispovjedi i primi posljednje Sakramente. Ukućani su se začudili toj njegovoj želji i stanu ga na sve načine odvrćati od toga, govoreći kako nije

zgodno mučiti svećenika u taj kasni sat, jer mu nije gotovo ništa; neka ostavi za sutra. No on je toliko navaljivao da je sama njegova majka pošla u župski dvor i zamolila župnika, neka oprost, što mu smeta u to doba, ali je upravo morala doći, samo da se bolesnik umiri i ne provede nemirnu noć.

Svećenik odmah poleti k bolesnom seljaku, koji ga dočeka s osmijehom neiskazane radosti i zahvalnosti.

- Oh! koliko vam zahvaljujem, gospodine župniče! Upravo sam čeznuo da vas vidim. Sjećate li se, kako sam vam obećao da ću započeti pobožnost Pričesti u devet prvih petaka? Ali sad vam moram reći da ih neću moći učiniti. Presveto Srce Isusovo reklo mi je da vas odmah pozovem i da odmah primim svete Sakramente, jer ću uskoro umrijeti.

S mnogo razboritosti i ljubavi pobožni svećenik, ne tražeći dodatnih objašnjenja, ohrabri ga i pohvali radi njegovih lijepih osjećaja te ga potakne da stavi u Presveto Srce Isusovo sve svoje pouzdanje. Ispovijedi ga i, jer je bolesnik tako htio, donese mu sv. Pričest. Bila je ponoć. U četiri sata ujutro svećenik opet pohodi bolesnika koji ga primi s nekim anđeoskim smiješkom; stisne mu ljubazno ruku, ali ne reče ništa jer malo poslije ponoći izgubio je riječ i više je nije dobio.

Primio je s velikom pobožnošću Posljednju Pomast i oko dva sata poslije podne poleti u Raj da opjeva božansko milosrđe Presvetog Srca Isusova, koje je na taj način nagradilo njegovu želju da obavi pobožnost devet Pričesti i dalo mu milost da sveto umre.

Ovaj milosni događaj potaknuo je pokojnikova oca i majku, njegovu ženu i brata da i oni sami prihvate ovu svetu vježbu pa da tako sebi osiguraju spasenje svojih duša.

P. Parnisetti: Veliko Obećanje

POBOŽNI UZDAH:

Presveto Srce Isusovo, vjerujem u tvoju ljubav prema meni!